

[Stavad]

hvor staten har givet afkald på et beløb tilkendt ved en domstol som følge af en modgående dom ved en underliggende instans, retslig eller administrativ.

Derudover vil jeg gerne spørge den fungerende justitsminister, om der i hendes bemærkninger om, at der var forskel på præmisserne i Rechnagel-dommen, der blev afsagt ved Højesteret, og den omtalte landsretsdom, ligger en kritik af de tre landsdommere, som i deres præmisser helt konkret har henholdt sig til Rechnagel-dommen afsagt ved Højesteret, og om de forskelle, som den fungerende justitsminister påpeger, ikke af de tre landsdommere anses for at være af betydning for sagens afgørelse.

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Til hr. Ole Espersen vil jeg gerne sige, at der efter min opfattelse ikke foreligger noget i sagen, der tyder på, at staten skulle have givet afkald på klare rettigheder; det var sådan, hr. Ole Espersen formulerede det.

Til hr. Stavad kan jeg sige, at det naturligvis ikke tilkommer mig – jeg ville heller ikke drømme om at gøre det – at tage stilling til, om landsdommerne har dømt på den ene eller den anden måde, rigtigt eller forkert. Jeg henviser til den redegørelse, som Skatteudvalget har fået fra skatteministeren, og hvor der på pagina 5 udtrykkeligt står: Trods disse forskelle – altså de ændrede præmisser, som ligger i de to afgørelser – har Østre Landsret, uden at gå ind i forskellighederne, givet skatteministeren medhold i denne sag med nøjagtig den samme begrundelse, som er anvendt af højesteretsdommerne i Rechnagel-sagen.

Ole Espersen (S):

Der foreligger ikke klare rettigheder, siger ministeren. Er det, fordi landsretsdommen er uklar i sin konklusion? Så vidt jeg husker, var tre dommere enige om en helt klar konklusion, og man kan vel dårligt tænke sig noget klarere rettighedsmæssigt end en dom afsagt af Østre Landsret.

Stavad (S):

Når jeg spurgte den fungerende justitsminister, om der forelå en kritik af landsrettens tre dommere, var det netop, fordi vi har oplevet, at der i den omtalte orientering til pressen og en uge senere til Skatte- og Afgiftsudvalget fra

skatteministeren ligger en kritik fra skatteministeren af domstolene, og jeg synes, det er interessant, hvis en fungerende justitsminister tilslutter sig skatteministerens kritik af domstolene. Det mener jeg er og bør være noget helt usædvanligt.

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Jeg vil blot over for hr. Stavad gentage, hvad jeg sagde: Det tilkommer ikke mig – og jeg ville heller aldrig drømme om at gøre det – at kommentere den afgørelse, som er truffet af landsretten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 277

2) Til *justitsministeren* af:

Ole Espersen (S):

»Kan staten give afkald på økonomiske rettigheder tilkendt ved domstolene uden Folketingets eller Folketingets Finansudvalgs tiltrædelse, jf. herved grundlovens §§ 43 og 46?«

Formanden:

Dette spørgsmål er ligeledes stillet til justitsministeren af hr. Ole Espersen, og spørgsmålet vil ligeledes blive besvaret af boligministeren på justitsministerens vegne.

Ole Espersen (S):

Dette spørgsmål vedrører samme sag, og når jeg har stillet det, skyldes det, at vi har et par, synes jeg, meget relevante grundlovsbestemmelser.

Vi står altså med en dom, der siger, at sådan er gældende ret, og at skatteministeren i medfør af dommen kan kræve de og de penge. Men det vil han ikke. Han eftergiver så at sige på eget initiativ og i strid med dommens fortolkning af gældende ret skatteyderen den skyldige skat.

Der står imidlertid i § 43 i grundloven bl.a.: »Ingen skat kan forandres eller ophæves uden ved lov.« Landsretten fastslår, hvad der er gældende skattelov. Skatteministeren er uenig med landsretten og anlægger sin egen fortolkning og opgiver at indkræve den skat, gældende lov giver ham ret til. Derved foretager han efter min opfattelse en ændring i fortolkningen af skattelovgivningen, og det er efter min opfattelse det samme, som efter grundlovens § 43 til-